

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Casio magistratum gerenti. 157.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Hoc est epistola. 155.

Esaiæ militi. 155.

Μὴ δίδασκε περὶ τὸν μέτρα τρε-
φῆ χρῆσθαι πεπαυμένον, ἵνα μὴ
λάτῃς καὶ ἀκίλαστος ἀπὲρ σόφρονος δι-
μαρτυρίας εἰς τὸν πυγμῆα τῆς κακῶν
καταχρησῆς, ἵνα ἀφελῆσαι αὐτὸν
ἵσως λαθάνεις.

Archontio presbytero. 156.

Archontio Presbytero. 156.

Οὐ τὰ χεῖρ ἀφάνισαι οἶδιν, ὃ φρασί-
πατε, ὃ ἀφελῆσαι τῆς γὰρ γείας μό-
νης ὅτι τὸ ἐξάρτεον διώμας, τῆς
καὶ πλάσσης καὶ μόνας τὰς καρδίας
ἡμῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς σάματος κινη-
μάτων τὰ τῆς ψυχῆς θηρέας βλαψί-
ματα, οἷον εἶδεν τινὰ πλεονεργίας ὁρῶντα,
καὶ ἐπιπῆλα τῆς ὀφθαλμοῦ τοῖς ἀλ-
λοτριῶν κέλεσι, λαβὼν ἐκείνῃ τὴν
ὀφθαλμῶν, εὐθὺς ἢ εἰς μοιχείας, ἢ εἰς πορ-
τείαν τὸν τοῖστον ἐρεθίζει. εἶδεν ὀργί-
λον καὶ θυμῶν, εὐθὺς τὸ ξίφος ἀκο-
γῆ, καὶ εἰς φόνον παρορμα. εἶδεν ἀγ-
ροπερδῆ, εἰς ληστείας πρὸς τὴν κη-
ἀδικίας. εἶδεν γαστρός ἠπύονα, εὐθὺς καὶ
τὰ μετὰ γαστρῶν αὐτῶ παθῆ ὑπο-
γράφει, καὶ ἕλασ παρέχει πρὸς τὸ εἰς
ἐργῶν χερσῶν τὸν οἰκείον σιοπόν. ἀφελ-
πὶ γὰρ μὴ πάντας εἰς τὰ αὐτὰ παθῆ
ὄντα. ἐπειδὴ ὁ μὲν τὸτο, ὃ δὲ ἐκείνο
μᾶλλον πρὸς ἠρηται, καὶ τὸ μὲν τὸτο,
τὸ δὲ ἐκείνο ἀρέσκει. ἀπὸ τῆς κινη-
μάτων οὐκ τῆς σάματος, καὶ τὰ τῆς
ψυχῆς σαθρὰ τεκμηρίων, καὶ ἕτω πλε-
κει τῆς δόλοισ.

Casio magistratum gerenti. 157.

Casio magistratum gerenti. 157.

Ἄμεινον μὲν ἔχει τὸ τῆς ψυχῆς καλ-
λος ἀνέμοιο καὶ ἀπαθῆς. εἰ δὲ τὸτο φυ-
λαχθῆναι δύσκολον, καὶ ἐν μικροῖς
ποσὶ καὶ εὐίατοισ, καὶ μὴ ἐν τοῖς χειροῖς
δεχθῆναι τὴν βλάβειν. μὴ γὰρ δὴ
ἐπειδὴ ἀκούεις μετάνοια δέδοξθαι, ἀ-
δέως ὅτι τὸ ἀμαρτάνειν χρεὶ ὡς πάν-
τως ἰαθῆσθαι, ἀλλ' ἴσθι ὅτι πρῶτον

Ne eum, qui moderato cibo vti didicit,
luxui indulgere doceas, ne alioqui eum ex
pudico lasciuum & intemperantem red-
ditum in imum vitiorum gurgitem detra-
has: vbi te degere fortassis ipse non ani-
maduertis.

Ea, quæ cogitatione voluntur, vir
lenissime, minime diabolo cognita sunt
(hoc enim diuinæ duntaxat potentiæ, quæ
corda nostra sigillatim finxit, peculiare est)
verum ex corporis motibus animi consilia
venatur. Verbi gratia: Vidit quendam cu-
riosè intuentem, atque aliena pulchritudi-
ne oculos pascentem? Ipsius cupiditatem
& imperum nactus, statim aut ad adulte-
rium, aut ad stuprū eum extimulat. Vidit
iracundum, & ad excandescendum pro-
cliuam? Statim gladium acuit, atque ad
cædem incitat. Vidit turpibus lucris addi-
ctum? Ad latrocinia & iniurias hortatur.
Vidit ventri deditum? Statim eas etiam,
quæ infra ventrē sunt, affectiones ipsi de-
pingit, atque, ut quod sibi animo propo-
nit, exequatur, materiā ipsi porrigit. Quid
enim est quamobrem non omnes in eandem
affectiones haudquaquam impellit? Nimi-
rum quia hic aliud? ille aliud vult, atque
hoc huic, illud illi magis arridet. Quocir-
ca ex corporis motibus animi quoque im-
becillitates conicit: atque ita fraudes suas
nectit.

Præstat quidem integram & incolumē,
atque ab omni perpeffione liberam animi
pulchritudinem habere. Sin autem eam
conseruare difficile fit, at saltem in paruis
quibusdam, & quæ facillè sanari queant, ac
non in grauissimis & lethalibus detrimen-
tum accipere. Neque enim, quia prænitentiam
diuino munere nobis concessam esse,

audes, idcirco ad peccandum progredere, tanquam omino sanitatem adepturus: verum illud scito, primum quidem multos, nec pœnitendi quidem spatium habuisse, ut qui inter ipsa flagitia pœnas persoluerint. Deinde pœnitentiam diuturno tempore vitia curare solere. Nam & laboribus, & ieiunio, & vigilia, & eleemosyna, & precibus, atque omnibus id genus rebus opus habet, ut contracta vulnera sanentur. Tertio illud cogitandum est, quod, etiamsi perfanentur, tamen morbum cicatrix prodir. Neque enim idem est integrum corpus, & sanatum, nec idem vestis integra & discissa: etiamsi alioqui artificio quodam eo adducta esse videatur, ut scissio non facile deprehendi possit. Atque ut etiam in pristinam pulchritudinem asseratur, non tamen leuiter, ut dixi, asseritur, sed cum innumeris laboribus, & luctibus ac tormentis, quæ anima ea, quæ in peccatum prolapsa est, sibi ipsi accersit.

Eidem.

158.

Fides, vir eximie, operibus potius quam sermonibus prædicari debet. Quodque hoc verum sit, tum externi testantur, cum aiunt, Sermone monstrat clarius, quod vult, opus: tum etiam efficacius Apostolus his verbis, Confitentur se nosse Deum, factis autem negant. Denique diuinum oraculum clamat, Populus hic labiis me honorat, cor autem eorum longè est à me. Frustrà autem colunt me. Ex operibus enim, ac non ex sermonibus, ea, quæ abdita sunt, indicari debent.

ΑΕΙΟ.

159.

Quo tempore Madianitæ Hebræis, quibus diuinum auxilium Imperatoris loco erat, occurrere constituerunt, de callidi cuiusdam viri consilio armis & machinis ac viribus & robore valere iussis (audierant enim ne Aegyptiis quidem hæc profuisse) pulchras & elegantes puellas non armis instructas, sed ornatas & excultas

ιδὸ πολλοί, ἔδδ μετανοίας ἔχον κηρόν, ἐν αὐτοῖς τοῖς πλημμελίμασι δίκλι ἀπατηθέντες. ἔπειτα δὲ ὅτι ἡ μετάνοια πολλῶ τῶ χρόνῳ θεραπεύειν εἴωθε τὰ πάθη, καὶ γὰρ πόνων χρεῖα, καὶ νηστείας καὶ ἀγρυπνίας, καὶ ἐλεημοσύνης, καὶ εὐχῶν, καὶ πάντων τῶ ποιῶτων, ἵνα θεραπεύῃ τὰ παραλαβόντα τραύματα. βίτον ἔνοῦν χεῖρ, ὅτι καὶ θεραπεύῃ, ἢ ἐλὴ ἐλέγχει τὸ πάθος. ἔ γὰρ ταῦτον σῶμα ἀκέραιον καὶ πεθεραπευμένον. ἔδδ ταῦτον ἰμάτιον ἀργαῖος καὶ διεργημένον, καὶ δοκῆ τεχνικῆ πνὶ εἰς τὸ μὴ ῥαδίως ἐλέγχασθαι ἢ χθαμῆ εἰ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον σπικεταταῖν κέλλος, ἔχ ἀπλῶς, ὡς ἐφίω, δῶπ κρηθίταται, ἀλλὰ μετὰ μυρίων πόνων καὶ θρήνων, καὶ πικρῶν, ὡν ἑαυτῆ ἔπιφέρει ἡ ἀμαρτία (σασα) ψυχή.

Τῷ αὐτῷ.

ρη.

Τῷ πίνῳ, ὡ θαυμάσιε, τὰ ἔργα μάλλον, ἢ οἱ λόγοι κηρύττειν ὀφείλεις. καὶ ὅτι τῶ ἔστιν ἀληθές, εἰ μὴ ἔξωθεν φασι, τὰ ἔργα δείξει τῶ λόγων σαφέστερον. ὁ δὲ δῶπικλος δραστηάτερον, θεὸν ὁμολογῶσιν εἰδέναι, τοῖς δὲ ἔργοις ἀνοῦται. θεὸς δὲ χροσμός βοῶ, ὁ λαὸς ἔπος τοῖς χεῖλεσί με τιμῶ, ἢ δὲ καρδία αὐτῶ πόρρω ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ. μά τιμω δὲ σέβονται με. ἔκ γὰρ τῶ ἔργων, ἀλλ' ἔ τῶ λόγων τὰ λατῶνται ἐλέγχεται ὀφείλει.

Αεπίφ.

ιβ.

Ὁσωνίκα οἱ μαδινάοι ὑπαντάσαι τοῖς ἔβραίοις ἔσθθ βείας συμμαχίας φρατηρευμένοις διέγειωσας, τότε δὲ ἔσθθ δεινῷ ἀνδρὸς συμβεβηυθετες, ὅπλοισ τε καὶ μηχανήμασιν, ἀλλ' ἔ καὶ ῥάμη χάρειν φρασαπτες ἐπιωθανοτο γὰρ μὴδ' ἀγυπτοῖς ταῦτα σιωπετελεῖται, χόρας εὐμάρφες ἔχ ὅπλι.